

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/12/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8521010057
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8521010057.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Evy Rešatkovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.11.2022, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. a spol. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona a iné, o odvolaniach obžalovaných A. B. a C. D. a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/14/2021 zo dňa 10.03.2022, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v časti výroku o vine vo vzťahu k obžalovanému A. B. týkajúci sa skutkov v bode II. a III. a celý výrok o treste u oboch obžalovaných.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

I.

1) obž. A. B., E. F., nar. XX.XX.XXXX v Starej Ľubovni, trvale bytom G. XX, B. H., od 24.07.2020 v ÚVV a ÚVTOS Prešov,

u k l a d á

podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 41 ods. 2, § 38 ods. 2, 4, § 37 písm. h) Tr. zákona ú h r n n ý trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody z a r a d ů j e do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

2) obž. C. D., nar. XX.XX.XXXX v Krompachoch, okres Spišská Nová Ves, trvale bytom I. J. XXXX/XX, B. H.,

u k l a d á

podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, 3, § 36 písm. j), § 39 ods. 1 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne o d k l a d á a zároveň obžalovanému u k l a d á probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona u r č u j e skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. f) Tr. zákona p o v i n n o s ť spočívajúcu v príkaze písomne sa ospravedlniť poškodenej K. L. B..

II.

Podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku obž. A. B., E. F., nar. XX.XX.XXXX v Starej Ľubovni, trvale bytom G. XX, B. H., t. č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Prešov, o s l o b o d z u j e spod obžaloby Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa č. Pv 270/20/7710-247 zo dňa 12.03.2021 pre skutky právne kvalifikované ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods.1 písm. c) Tr. zákona, na skutkovom základe, že

dňa 28.2.2020 v dopoludňajších hodinách, keď bola poškodená K. L. B. na návšteve u svojej mamy K. M. C., jej vypisoval a chcel od nej, aby prišla domov od matky, pričom jej v čase o 10:53 hod. poslal SMS správu v znení: „Do 5 min. niesi doma volám skalicu (starú mamu poškodenej) a A. (ich syn) nikde nejde“ a tiež jej v čase o 10:53 hod. poslal aj SMS správu v znení „tvoja matka to poslala“

v období mesiacov marec 2020 až do dňa 9.5.2020 poškodenej K. L. B. počas ich vzájomnej osobnej a elektronickej komunikácie vyčítal, že jej na ňom nezáleží, pričom v presne nezistenom dni predmetného obdobia, po tom ako prišiel domov, začal v mieste trvalého bydliska na poškodenú K. L. B. vrieskať, trieskal dverami a následne otvoril okno a chcel vyskočiť z okna, pričom poškodená mu v tom stihla zabrániť, no na to ťahal poškodenú k oknu, pričom chcel od nej, aby mu dokázala ako ho ľúbi a aby vyskočila z okna ona, kde poškodená tak neurobila, ale sa jej podarilo situáciu ukladiť.

pretože tieto skutky nie sú trestnými činmi.

III.

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaného A. B. v bodoch I., II., III., a IV. tohto rozsudku za vinného z pokračovacieho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona (v bode I. tohto rozsudku formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona), v bode V. tohto rozsudku uznal obžalovaného A. B. za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Obžalovaného C. D. v bode I. tohto rozsudku uznal súd prvého stupňa za vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona. Spoluobžalovaní A. B. a C. D. boli uznaní za vinných z vyššie uvedených trestných činov na tom skutkovom základe, že

I. obžalovaný A. B. a obžalovaný C. D.:

- po tom, čo obžalovaný A. B. od presne nezisteného dňa mesiaca december 2019 do 22.1.2020 v mieste svojho vtedajšieho trvalého bydliska I. J. N. XXXX/XX, B. H. viackrát opakovane verbálne, ako aj fyzicky útočil na svoju manželku K. L. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom I. J. N. XXXX/XX, B. H., s ktorou v tom čase žil v spoločnej domácnosti, kde počas tohto obdobia po vzájomných hádkach, ktorých predmetom boli podnikateľské a iné aktivity A. B., ako aj jeho správanie v súkromnom živote, čo vyústilo do toho, že bol dňa 22.1.2020 podľa § 27a ods. 1 zákona č.171/1993 Z.z. vykázaný na dobu 10 dní z ich spoločného obydlija, počas ktorej doby mu poškodená K. L. B. uviedla, že sa s ním rozvedie, na čo sa jej vyhrážal, že ju zničí, že túto vojnu prehrá a že ju dá zavrieť, dňa 2.2.2020 v skorých ranných hodinách v

mieste ich bydliska na adrese I. J. N. XXXX/XX, B. H., po tom ako poškodená K. L. B. otvorila vchodové dvere bytu a odchádzala do práce, ju obžalovaný A. B. násilím vtláčil do bytu, kde pritom do bytu vošiel po predchádzajúcej vzájomnej dohode aj s obžalovaným C. D., ktorý mal na hlave čiernu kuklu, následne obžalovaný A. B. po tom, ako násilím vtláčil poškodenú do bytu, ju hodil o dvere, začal ju rukami biť a udierať do oblasti hlavy a tváre, ktoré si poškodená chránila rukami, pričom jej obžalovaný A. B. kričal, že mu má dať drogy čo našla a všetky papiere, čo mala nachystané k právnikovi na rozvod, kričal jej, ukazujúc na osobu v kukle, aby dávala pozor, že už má zaplatených ľudí, čo ju zakopú, keď to niekomu povie, pričom sa poškodenej podarilo dostať skoro k dverám, na čo ju obžalovaný A. B. stiahol tak, že ležala na ňom, pričom ju silno držal okolo krku a svojimi nohami tlačil jej nohy tak, že sa nemohla pohnúť, následne obžalovaný A. B. povedal tam stojacemu obžalovanému C. D., aby poškodenej zalepil ústa, pričom použil slová „C., zalep jej ústa!“, čo obžalovaný C. D. následne urobil, na čo následne obžalovaný A. B. poškodenú ešte párkrát udrel, ktorá mu potom povedala, že drogy už nemá, že ich vyhodila a vydala mu papiere pripravené pre rozvod; následne po tom, ako poškodenej volali z práce, jej obžalovaný A. B. povedal „choď sa umyť, pozri ako vyzeráš ty piča“, a následne ju prinútil na papier napísať, že si nebude nárokovať na firmu D. O. B. B. J. B. H., a nebude mu brániť v styku s ich deťmi, kde následne uvedený papier obžalovaný A. B. odovzdal obžalovanému C. D., ktorý s ním odišiel a obžalovaný A. B. poškodenej vysypal veci z kabelky, pričom jej vzal mobilný telefón, ako aj finančnú hotovosť v sume najmenej 700,- eur a ostatné veci jej vrátil s tým, aby išla do roboty a že nemá nikomu nič povedať čo sa stalo, že vie, čo ju čaká, pričom týmto konaním obžalovaný A. B. spôsobil poškodenej K. L. B. zranenia, a to začervenanie periorbitálne vľavo na tvári a preaurikulárne začervenanie bez tržných rán, pričom tieto zranenia si nevyžiadali liečenie ani práceneschopnosť,

II. obžalovaný A. B.:

- dňa 28.2.2020 v dopoludňajších hodinách, keď bola poškodená K. L. B. na návšteve u svojej mamy K. M. C., chcel od nej aby prišla domov od matky, pričom za tým účelom jej v čase o 10:53 hod. poslal SMS správu v znení: „Do 5 min. niesi doma volám skalicu a A. nikde nejde“ a tiež jej v čase o 10:53 hod. poslal aj SMS správu v znení „tvoja matka to poslala“, čím týmto konaním nútil poškodenú, aby prišla domov práve s poukazom na volanie do Skalice, kde žili starí rodičia poškodenej, vediac, že ide pre poškodenú o citlivú tému a má o nich obavy vzhľadom na ich vek a zdravotný stav hlavne starej mamy poškodenej,

III. obžalovaný A. B.:

- v období mesiacov marec 2020 až do dňa 9.5.2020, kedy odišiel kvôli práci do Anglicka, poškodenej K. L. B. počas ich vzájomnej osobnej a elektronickej komunikácie opakovane vyčítal, že jej na ňom nezáleží, pričom v presne nezistenom dni predmetného obdobia, po tom ako prišiel domov, začal v mieste trvalého bydliska na poškodenú K. L. B. vrieskať, trieskal dverami a následne otvoril okno a chcel vyskočiť z okna, pričom poškodená mu v tom stihla zabrániť, no na to ťahal poškodenú k oknu, pričom chcel od nej, aby mu dokázala ako ho ľúbi a aby vyskočila z okna ona, čo poškodená neurobila a situáciu sa jej podarilo ukludniť,

IV. obžalovaný A. B.:

- v dobe približne od 23:00 hod. dňa 15.7.2020 do ranných hodín dňa 16.7.2020, nútil poškodenú K. L. B., aby bola pripojená cez aplikáciu Viber, aby mal možnosť vidieť, že sa už oblieka a že ide k nemu späť do Vyšných Ružbách, kde bol obžalovaný v tom čase po návrate zo zahraničia v karanténe a kam mu poškodená doniesla dňa 15.7.2020 nákup a veci a odkiaľ následne poškodená, po vzájomných nezhodách, ku ktorým došlo pri ich rozhovore ohľadom ich ďalšieho spolužitia, napriek jeho nesúhlasu odišla, pričom v úmysle dosiahnuť, aby prišla k nemu späť do Vyšných Ružbách jej zároveň počas toho formou správ cez aplikáciu Viber kázal dať kľúče od auta, ktorým z daného miesta odišla, taxikárovi, ktorého za ňou poslal s tým, že inak oznámi polícii, že auto ukradla, nútil ju nahlásiť sa do karantény, vyhrážal sa jej, že sa postará, aby jej mama prišla o robotu, poslal poškodenej jej fotografie, na ktorých je nahá, pričom sa jej pýtal, kde to dajú, či na Facebook alebo Instagram, kde by to ona chcela, že bude trpieť horšie ako on, že je mu ukradnuté ako skončí, a po tom ako mu poškodená povedala, že „stačí“, tak rozposlal rodinným príslušníkom poškodenej SMS správu v znení „Dnes budete mať všetci moju krv na rukách“, následne opäť za účelom dosiahnutia kontaktu s poškodenu, aby poškodená prišla za ním do Vyšných Ružbách, písal poškodenej cez aplikáciu Viber, že má hneď volať taxi číslo, nech jej donesie kľúče od auta, pričom keď ho žiadala aby počkal aspoň do siedmej hodiny, poslal jej správy „OK volám tvojej babe“, „Sama si si to vybrala“ a „A potom ide skalica“, čím chcel dosiahnuť, aby prišla k nemu, a to opäť najmä využitím hrozby volania starým rodičom poškodenej v Skalici, vediac, že ide pre poškodenú o citlivú tému a má o nich obavy vzhľadom na ich vek a zdravotný stav hlavne starej mamy poškodenej,

V. obžalovaný A. B.:

- dňa 20.12.2019 vo večerných hodinách v presne nezistenom čase okolo 21:00 hod., na terase Café & Bar Pneucentrum na Mýtnej ulici č. 98 v Starej Ľubovni, fyzicky napadol C. P., nar. X.X.XXXX, trvale bytom Q. H. XXX, G. B. H., a to tým spôsobom, že hneď, ako prišiel k poškodenému na terasu daného zariadenia, tak ho otvorenou dlaňou ruky udrel do oblasti líca, následkom čoho poškodený spadol medzi stôl a sud, čím týmto konaním obžalovaný A. B. spôsobil poškodenému C. P. stredne ťažké zranenie, a to pomliaždenie a krvnú podliatinu v okolí ľavej očnénice a ľavej lícovej oblasti so zlomeninou prednej i zadnej steny ľavej čelustnej dutiny a prechodným znížením sluchu na ľavé ucho, následkom čoho mal poškodený C. P. sťažený obvyklý spôsob svojho života po dobu najmenej 20 dní,

Za to obžalovanému A. B. uložil súd prvého stupňa podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona v spojení s § 41 ods. 1, 2 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 2, 4 Tr. zákona, pri nezistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zákona a zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov nepodmienečne, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň zaviazal obžalovaného B. nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s., škodu pozostávajúcu z nákladov poškodenej v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti C. P. vo výške 100,07 Eur. Odsúdenému C. D. súd prvého stupňa uložil podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona a nezistení priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov nepodmienečne, na výkon ktorého zaradil tohto odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, po vyhlásení napadnutého rozsudku, podal odvolanie obžalovaný B. a to čo do výroku o vine ako aj do výroku o treste. Obhajca obžalovaného B., podaním zo dňa 07.11.2022, doplnil dôvody odvolania poukázaním na ustanovenia § 2 ods. 10, 12, 19 Tr. poriadku, § 168 ods. 1 Tr. poriadku, § 321 ods. 1 Tr. poriadku a § 322 ods. 1 Tr. poriadku. Taktiež uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za nepresvedčivý a nepreskúmateľný a to vo vzťahu k jeho výroku o vine ako aj vo výroku o treste. Konštatoval, že napriek rozsiahlemu dokazovaniu neboli odstránené závažné pochybnosti, ktoré sa preukázali v priebehu súdneho konania. Mal za to, že skutočnosti, uvádzané v obžalobe, boli spochybnené a teda skutky, za ktoré bolo obžalovanému vnesené obvinenie a následne bola podaná obžaloba, sa obžalovaný nedopustil, resp. takto uvádzané skutky sa nestali, a teda samotné konanie obžalovaného nenapĺňa pojmové znaky stíhaných trestných činov. Vo vzťahu ku skutku I. obhajoba uviedla, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní podrobne popísal, čo sa v daný deň 2.2.2020 udialo, potvrdil konflikt s poškodenou, avšak poprel, aby sa tento odohral tak, ako je uvedený v obžalobe. Vyslovil, že žiadny priamy dôkaz, ktorý by potvrdil, že skutok sa stal tak, ako to tvrdí poškodená, neexistuje. Taktiež nebol preukázaný ani žiadny z motívov, uvádzaných v obžalobe, pre ktoré by obžalovaný mal poškodenú k niečomu nútiť (obžalovaný sa taktiež chcel dať rozviest', drogy od poškodenej nemal žiadať, nakoľko táto mu žiadne nevzala, nemal dôvod žiadať, aby poškodená napísala, že sa vzdáva firmy D. O., B., pretože BSM manželov bolo zrušené a obžalovaný bol jediným spoločníkom, pričom od zrušenia uplynulo už viac ako 3 roky, teda vklad do spoločnosti nepatrila do BSM, motívom nemohol byť ani vzťah k deťom, pretože nič v tom čase nenasvedčovalo tomu, že by sa na starostlivosti nevedeli dohodnúť). Podľa názoru obhajoby uvedené konanie obžalovaného by malo byť posúdené ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Vo vzťahu ku skutkom II., III. a IV. obhajoba uviedla, že uvedené konanie nenapĺňuje znaky trestného činu vydierania podľa § 189 Tr. zákona. Mal za to, že uvedené konanie by mohlo byť kvalifikované najvyššie ako prečin nebezpečného elektronického obťažovania podľa § 360b Tr. zákona. Taktiež vyslovil, že doposiaľ nebola náležite objasnená otázka zákonnosti zaistenia mobilného telefónu a manipulácie s dátami v mobilnom telefóne pred jeho odňatím, z ktorého údaje znalec extrahoval. Vo vzťahu k skutku V. obhajoba zaujala názor, že aj v tomto prípade obžalovaný B. podrobne popísal, čo sa v uvedený deň stalo, keď potvrdil stretnutie s poškodeným, avšak poprel, že by sa voči nemu dopustil konania, ktoré je popísané v obžalobe. V tomto prípade ani napriek dodatočným zmenám vo výpovediach niektorých svedkov sa nepodarilo bez pochybnosti preukázať, že sa stal skutok tak, ako je uvedený v obžalobe a či signalizované zranenia poškodeného P. vznikli práve pri tomto incidente alebo v iný čas. Obhajoba uviedla, že existuje celý rad rozporov vo výpovediach svedkov, ktoré mohli byť odstránené vykonaním rekonštrukcie na mieste, čo však bolo odmietnuté zo strany OČTK ako aj súdu pre údajnú nepotrebnosť. Mal za to, že práve tento dôkaz by zásadným spôsobom ovplyvnil dokazovanie a jeho vykonanie je potrebné na ustálenie skutkového stavu. V tejto súvislosti obžalovaný vyslovil, že v konaní poukázal aj na iné dôkazy, ktoré navrhoval vykonať, avšak

tieto boli odmietnuté z dôvodu nečinnosti zo strany OČTK a ktoré následne s odstupom času už nebolo možné realizovať. Záverom vyslovil, že na preukázanie viny je potrebný súhrn priamych a nepriamych dôkazov, ktoré musia tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania a že sa ho dopustil obžalovaný, pričom v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si vzájomne odporujú. Vzhľadom na uvedené obžalovaný navrhol napadnutý rozsudok podľa § 321 ods.1 písm. a), písm. b) Tr. poriadku zrušiť a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátiť vec okresnému súdu na nové rozhodnutie.

Obžalovaný D. podal odvolanie písomne v zákonom stanovenej lehote, ktoré následne doplnil podaním zo dňa 08.11.2022 tak, že namietal nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku, keďže jeho konanie bolo kvalifikované v zmysle § 189 ods. 1, 2 písm. b)Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods.1 písm. c) Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, nakoľko poškodená nie je jeho blízkou osobou, pričom spáchanie trestného činu formou spolupáchateľstva znamená, že každý zo spolupáchateľov zodpovedá, ako keby trestný čin spáchal sám. Vzhľadom na uvedené mal za to, že jeho konanie má byť posudzované a trest mu má byť uložený podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona. Taktiež uviedol, že s poukazom na pomery obžalovaného a jeho doterajší život navrhuje aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona. Záverom navrhol vylúčiť obžalovaného na verejnom zasadnutí.

Taktiež v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie, čo do výroku o treste, uloženému ako obžalovanému B. tak aj obžalovanému D., prokurátor okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa v neprospech obžalovaných, ktoré odôvodnil tým, že u oboch obžalovaných boli síce uložené tresty v zákonom stanovenej trestnej sadzbe, avšak boli neprimerane mierne. Poukázal na ustanovenie § 34 ods. 1 a 4 Tr. zákona a konštatoval, že u obžalovaného B. je potrebné brať do úvahy jeho kriminálnu minulosť, keďže doposiaľ bol už štyrikrát súdne trestaný a to aj za totožnú trestnú činnosť a zároveň z registra priestupkov je zrejmé, že doposiaľ bol dvadsaťkrát priestupkovo postihnutý, čo preukazuje sklony k páchaniu protiprávnej činnosti. Poukázal na spôsob spáchanie trestného činu a tiež aj na jeho pohnútku pri páchaní trestnej činnosti voči poškodenej B. ako aj voči poškodenému P.. Vo vzťahu k obžalovanému D. mal prokurátor za to, že trest na dolnej hranici trestnej sadzby je neprimeraný a to taktiež s poukazom na spôsob spáchania skutku a pohnútku páchatela, ktorou bola pomoc priateľovi (obž. B.) pri páchaní protiprávnej činnosti. Na základe uvedeného prokurátor navrhol, aby odvolací súd zrušil prvostupňové rozhodnutie v napadnutej časti a uložil obžalovaným nepodmienečné tresty v prísnejšej výmere.

Na základe takto riadne a včas podaných odvolaní krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaní a prokurátor podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolania obžalovaných sú čiastočne dôvodné a odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry dôvodné nie je.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie v súlade s § 2 ods. 10 Tr. poriadku a tieto dôkazy aj správne vyhodnotil jednotlivito aj v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Na tomto mieste krajský súd dodáva, že dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa bolo mimoriadne obsiahle a podrobné. Je potrebné poukázať na to, že prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie čítaním zápisníc o výsluchoch obžalovaného A. B. v prípravnom konaní, čítaním zápisnice o výsluchu obžalovaného C. D. v prípravnom konaní, výsluchom poškodeného C. P., výsluchom poškodenej K. L. B., výsluchom svedkov I. I., K. M. C., M. E., A. N., čítaním zápisníc o výsluchoch svedkov C. R. P., A. R. Q., A. S., výsluchom svedkov H. C., J. B., A. F., A. T., výsluchom znalca A. A. L. a čítaním ním písomne podaného znaleckého posudku č. 175/2020 a č. 062/2021, výsluchom znalkyne K. U. B., K. a čítaním ňou písomne podaných znaleckých posudkov č. 87/2020 a č. 88/2020, výsluchom svedkov M. G., U. T., A. L., A. M., čítaním odborného vyjadrenia A. L. S. č. 10/2021, výsluchom znalca C. R. E. V., A. a čítaním ním písomne podaného znaleckého posudku č. 167/2020, ako aj navrhnutých častí prílohy č. 3 k danému znaleckému posudku, výsluchom svedkov A. C. O., G. G., A. I., výsluchom obžalovaného C. D., výsluchom obžalovaného A. B., ako aj čítaním navrhnutých listinných dôkazov,

vrátane listinných dôkazov z pripojených spisov OO PZ Podolíneč ČVS: ORP-181/PD-SL-2020, OR PZ OKP Stará Ľubovňa ČVS: ORP-166/VYS-SL-2020, Okresného úradu Stará Ľubovňa č. OU-SL-OVVS- 2021/005203, OU-SL-OVVS-2020/002697, OU-SL-OVVS-2020/002952, i z pripojeného spisu Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 8T/38/2020 a zároveň vykonal dokazovanie prehratím zvukových záznamov predložených stranami v priebehu konania. Obsah vykonaného dokazovania je podrobne a vyčerpávajúco rozpísaný v odôvodnení napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na neho krajský súd v plnej miere odkazuje.

Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku tiež v súlade s ust.

§ 168 ods. 1 Tr. poriadku v dostatočnej a vyčerpávajúcej miere uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za pochybné a akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali.

Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vysporiadal s obhajobou obžalovaných i s tvrdeniami jednotlivých svedkov o tom, ako malo dôjsť k jednotlivým skutkom, ktoré sa kladú za vinu obžalovanému B. a v prípade skutku I. obžaloby aj obžalovanému D., pričom na tomto mieste krajský súd zdôrazňuje, že zo strany súdu prvého stupňa bolo odôvodnenie napadnutého rozsudku veľmi podrobné a obsiahle. Krajský súd tak nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení, tieto zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavných pojednávaniach, ako aj v prípravnom konaní.

Čo sa týka skutku I. napadnutého rozhodnutia, obžalovaných z predmetného skutku primárne usvedčovala priamo výpoveď poškodenej K. L. B., ktorá detailne a konzistentne opisovala priebeh udalosti zo dňa 02.02.2020 tak, ako je uvedený v bode I. výrokovej časti napadnutého rozsudku. Poškodená vo svojej výpovedi uviedla, že v uvedený deň, v skorých ranných hodinách, keď odchádzala do práce, ju obžalovaný B. násilím vtláčil do ich bytu, pričom v tom čase vošiel do bytu aj obžalovaný D., ktorý mal na hlave čiernu kuklu. Obžalovaný ju hodil o dvere a začal ju rukami biť a udierať do oblasti hlavy a tváre, pričom jej kričal, že mu má dať drogy, čo našla a všetky papiere, čo má nachystané k právnikovi na rozvod. Taktiež táto osoba mala poškodenej povedať, aby si dávala pozor, lebo už má zaplatených ľudí, čo ju zakopú, keď to niekomu povie. Poškodenej sa podarilo dostať k dverám, kde ju však obžalovaný B. stiahol, v dôsledku čoho spadli na zem tak, že poškodená ležala na obžalovanom a on ju rukami držal okolo krku a nohami tlačil jej nohy. Obžalovaný B. mal povedať osobe v kukle: „C., daj jej pásku“ alebo „C., zalep jej ústa“. Po tom ju obžalovaný B. ešte párkrát udrel, na čo mu ona povedala, že drogy už nemá a papiere na rozvod mu vydala. Keď jej volali z práce, obžalovaný B. jej povedal, aby sa išla umyť, potom jej dal papier a diktoval jej, čo mala písať. Nadiktoval jej, že sa vzdáva nároku na firmu ako aj to, že poškodená nebude obžalovanému B. brániť v styku s deťmi. Keď uvedené dopísala, dal obžalovaný B. papier osobe v kukle a poslal ju preč. Následne jej vysypal kabelku, pričom jej vzal telefón a nejakých 700,- Eur. Keď ju pustil z bytu, volala svedkovi C. z druhého telefónu, ktorý mala skrytý v kabelke, aby za ňou prišiel do lekárne. Po tom, čo prišla do lekárne, kolegyne volali šéfovi, aby tento prišiel do práce, nakoľko poškodená nemohla ísť v takom stave obsluhovať do predajne. Keď prišiel do lekárne C., poškodená sa s ním rozprávala pri zadnom vchode, následne došiel aj jej šéf a potom dorazil aj obžalovaný B., ktorý búchal na zadné dvere a kričal, aby poškodená vyšla von. Najskôr sa s ním šiel porozprávať svedok C., potom vyšla von aj poškodená. C. oboch ukludňoval. Obžalovaný odovzdal poškodenej kľúče od auta a jeho odviezol svedok C.. Poškodená sadla do auta a išla k matke obžalovaného po deti, potom poobede išla po svoju mamu k športovej hale, pričom táto si doma všimla zranenia poškodenej. Svedkyňa C., matka poškodenej B., presvedčila poškodenú, aby šla na pohotovosť a zistila, či nemá niečo zlomené. Následne sa poškodená s obžalovaným stretla až 5. alebo 06.02.2020 vo Vyšných Ružbachoch, kde ju obžalovaný presvedčil, aby spolu ďalej žili. Poškodená trvala na tom, aby jej tento všetko vysvetlil, pričom obžalovaný B. jej mal uviesť, že ak by v tom čase išla do Popradu, boli nachystaní ľudia, ktorí by ju vytlačili z cesty. Poškodená taktiež uviedla, že osobu v kukle spoznala na základe toho, že ho obžalovaný B. oslovil menom C., pričom každého volal C., iba C. D. volal C.. Taktiež uvedenú skutočnosť jej mal potvrdiť obžalovaný B. neskôr, okolo 06.02.2020 počas ich vzájomných rozhovorov. Písomne sa k tejto skutočnosti vyjadril iba vyhýbavo cez aplikáciu Viber, pričom obžalovaný B. uviedol, že D. je dôležitý pre nákladnú dopravu, ale keď si za neho zoženie náhradu, tak si s Combom môže robiť, čo chce. Taktiež poškodená uviedla, že sa jej mal priznať aj samotný D., ktorý sa jej mal za uvedené správanie ospravedlniť a zároveň jej mal vysvetliť, že tam išiel kvôli tomu, aby poškodenú ochránil pred obžalovaným B..

Aj obžalovaný B. potvrdil vo svojej výpovedi, že v uvedený deň došlo ku konfliktu medzi ním a poškodenou, avšak konflikt opísal tak, že v ten deň okolo pol siedmej ráno sa obliekol a v čase okolo siedmej hodiny stretol poškodenú vo vchode, kde jej povedal, že sa s ňou chce rozprávať a si vysvetliť zákaz vstupu do bytu, ktorý mu bol na podnet poškodenej uložený. Poškodená si zachovala voči obžalovanému B. arogantný postoj. Povedala, že si s ním nemá čo vysvetľovať, že ide do práce. Poškodený trval na tom, že si potrebuje zobrať ešte nejaké veci, ktoré má v byte a bez nich nemôže fungovať, ale poškodená mu to nechcela poskytnúť, čo ho vytočilo a začal po nej kričať. Ona vytiahla telefón, myslel si, že ho chce nahrávať a tak jej ho vytrhol, poškodená sa tiež vytočila a začala roztržka, navzájom sa napádali, pričom on ju chytil pod krk a pritlačil ju ku stene, čítal správy, ktoré tam práve prišli, kde jej písal E. M.. Aj uvedená skutočnosť ho vytočila. Začali sa naťahovať, nie je si vedomý, že by dal poškodenej nejaké facky, ale mohlo sa to stať v amoku a pod vplyvom všetkých nahromadených okolností, ktoré incidentu prechádzali. Počas toho, ako sa naťahovali, poškodená sa mu vytrhla, ušla do auta a odišla. Obžalovaný ju hľadal, aby sa porozprávali čo ďalej, pričom auto našiel pri jej práci. Šiel k zadnému vchodu a tam začal búchať na dvere otvorenou dlaňou. Dvere otvoril pán C., ktorý mu povedal, že sa má uklidniť. Obžalovaný mu na to povedal, že sa chce s poškodenou iba porozprávať a dohodnúť, čo ďalej. Rozhovor sa uskutočnil, avšak za prítomnosti svedka C., kde sa riešili manželské problémy. Obžalovaný podľa jeho vyjadrenia sa mal poškodenej ospravedlniť a uviesť, že ľutuje, čo urobil, že už toho bolo na neho veľa a zároveň jej mal povedať, že nech táto urobí, čo uzná za vhodné, že už jej nebude stáť v ceste. Dal jej kľúče od auta a C. poprosil, či by ho neodviezol do firmy, kde otvoril kaviareň a pozval svedka na kávu. Tam boli iba oni dvaja a obžalovaný B. mu vysvetlil celú situáciu, čo sa stalo a že bude chcieť odísť do Anglicka a poškodenej všetko nechá. Medzitým však chcel vedieť, aká bude okolo toho situácia, tak neodišiel do Anglicka, iba na chatu do Vyšných Ružbách, odkiaľ poškodenej pomáhal aj s firmou. C. mu povedal, že sa pokúsi porozprávať s poškodenou a „vyzehliť to“. Dal mu aj nové číslo na poškodenú. Obžalovaný B. napísal poškodenej na to číslo, ktoré mu dal svedok C., či sa môžu stretnúť vo Vyšných Ružbachoch, že sa nemá čoho báť, že keď chce, môžu sa stretnúť na verejnom mieste pod kamerami, ale chce si všetko vysvetliť. Poškodená tam prišla, porozprávali sa a všetko si vysvetlili.

Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa vyhodnotil výpoveď obžalovaného B. ako účelovú, vykonanú v snahe znížiť závažnosť svojho konania a prispôbenú skutočnostiam, ktoré boli v konaní preukázané. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na výpovede svedkov K. M. C., M. E., A. N., A. R. Q., ktorí s poškodenou boli bezprostredne po incidente zo dňa 02.02.2020, pričom títo zhodne vypovedali, že poškodená im uviedla, že bola napadnutá dvomi mužmi, z toho jeden bol jej manžel a druhá osoba bola v kukle, pričom túto manžel poškodenej oslovoval C.. Mali jej byť zalepené ústa a jej manžel ju mal nútiť niečo podpísať a zároveň ju mal aj biť. Uvedené poškodená uviedla okamžite po príchode do práce kolegyniam M. E. ako aj A. N.. Ak by sa skutočnosti udiali tak, ako to tvrdí obžalovaný B., poškodená by nemala dôvod uvádzať, že k jej napadnutiu došlo v ich byte ale uviedla by, že k napadnutiu došlo na chodbe bytového domu. V tejto súvislosti je zároveň potrebné dať do pozornosti aj fakt, že obžalovaný B. ako vypovedal, mal sa u poškodenej nachádzať v čase okolo siedmej, pričom incident sa mal odohrávať minimálne do ôsmej hodiny, teda ak by k nemu došlo vo vchode bytového domu, je nanajvýš pravdepodobné, že v tomto časovom intervale by ich konflikt videli, resp. prerušili aj ďalšie osoby, ktoré by vchádzali, resp. vychádzali cez vchod do bytovky. Poukazujúc na uvedené v spojení s ďalšími súdom prvého stupňa konštatovanými skutočnosťami, odvolací súd neuveril výpovedi obžalovaného B. ale naopak uveril výpovedi poškodenej B., keďže ňou uvedené skutočnosti boli podporované aj ďalšími v konaní vykonanými dôkazmi. Taktiež je potrebné uviesť aj to, že v konaní bola preukázaná aj pravdivosť ďalších tvrdení uvádzaných poškodenou B.. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na výpovede kolegyní poškodenej, ktoré zhodne uviedli, že kontaktovali poškodenú v uvedený deň v čase okolo ôsmej hodiny, kde sa nachádza, nakoľko bez nej nemohli otvoriť lekáreň. Aj uvedená skutočnosť zodpovedá tvrdeniam, ktoré uvádzala poškodená, teda tomu, že jej volali z práce a vtedy jej obžalovaný B. povedal, aby sa umyla, dal jej podpísať papier s nadiktovaným obsahom a ukončil útok na jej osobu. Aj svedok A. H. C. potvrdil pre uvedené trestné konanie relevantné skutočnosti a to, že dňa 02.02.2020 mu poškodená volala s tým, že ju obžalovaný napadol. Uviedol, že keď za ňou prišiel do lekárne, tak mala podliatiny na krku a škrabanec na líci. Poškodená mu mala povedať, že s jej manželom bola v tom čase ešte ďalšia osoba. Taktiež mu uviedla, že musela podpísať nejaký papier ohľadom firmy, ktorý si obžalovaný B. vzal. Svedok uviedol, že pri jednej z jeho návštev, mu poškodená uviedla, že toho druhého muža poznala, lebo sa obžalovaný preriekol menom a má podozrenie, že je to obžalovaný D..

Útok obžalovaného Simona na poškodenú potvrdzuje aj výpoveď matky poškodenej K. C., z ktorej vyplýva, že táto v uvedený deň vo večerných hodinách uvidela dcéru, ktorá ju prišla vyzdvihnúť z výletu, pričom keď ju priviezla domov a vyzliekla sa, všimla si, aká je dobitá. Dcéru v kúpeľni sfoťila a zároveň ju presvedčila, aby táto šla na pohotovosť zistiť, či niečo nemá zlomené, prípadne, či neutrpela nejaké vážne zranenie. Táto svedkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že jej dcéra jej mala povedať, že ju napadol jej manžel aj s jedným kukláčom, ktorého pozná, avšak meno mame neuviedla. Obžalovaný B. mal podľa tejto svedkyne poškodenú biť, kľáčať na nej, nútiť ju, aby niečo podpísala a biť ju do hlavy, pričom poškodená nemohla kričať, lebo mala zalepené ústa. Táto svedkyňa taktiež uviedla, že keď prišla pár dni od incidentu do bytu poškodenej, videla vyvalené dvere do kúpeľne a v nich diery, akoby niekto do nich udrel rukou alebo ramenom, pričom konštatovala, že doteraz je tam tá diera.

Útok obžalovaného B. na poškodenú, tak ako ho popísala poškodená vo svojej výpovedi, potvrdzujú aj zranenia poškodenej v správe z Ústavnej pohotovostnej služby Ľubovnianskej nemocnice, n. o., zo dňa 02.02.2020, z ktorej je zrejmé, že hlava poškodenej bola na poklop citlivá temporálne vľavo, bolo viditeľné začervenanie periorbitálne vľavo na tvári a preaurikulárne začervenanie, bez tržných rán a zároveň ho potvrdzuje aj oboznámená fotodokumentácia poškodenej z uvedeného dňa, na ktorej je možné vidieť zranenia poškodenej, ktorými disponovala v predmetný deň a ktoré zhotovila matka poškodenej.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na vyjadrenie obžalovaného D. pri konečnom návrhu na verejnom zasadnutí dňa 09.11.2022, kedy sa tento výslovne priznal k spáchaniu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu v bode I. obžaloby, a ktorý mal spáchať v spolupáchateľstve s obžalovaným B..

Na základe vyššie uvedených skutočností mal odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa za preukázané, že skutok I. obžaloby, ktorý sa kladie obžalovanému B. za vinu sa stal, naplnia znaky skutkovej podstaty trestného činu vydierania podľa § 189 ods.1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods.1 písm. c) Tr. zákona a spáchal ho obžalovaný B. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona spolu so spoluobžalovaným C. D.. Čo sa týka ostatných dôkazov, podľa názoru obhajoby svedčiacich v prospech obžalovaného B., odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý sa detailne zaoberal každým vykonaným dôkazom a skutočnosťami z neho vyplývajúcimi, tieto následne vyhodnotil v súlade s ostatnými vykonanými dôkazmi a posúdil ich vierohodnosť ako aj relevanciu zistení významných pre konanie. S týmto hodnotením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a poukazuje na jednotu prvostupňového ako aj odvolacieho konania, považuje za nadbytočné, uvedené závery opakovať v predmetnom rozhodnutí.

Čo sa týka spoluobžalovaného C. D., toho zo spáchania skutku usvedčuje jednak výpoveď poškodenej B., ktorá mala obžalovaného D. opoznať na základe jeho postavy, oslovenia obžalovaným B., ktorý ho nazval „C.“ ale taktiež aj na základe jeho pohybov a správania sa tohto spoluobžalovaného, ktorý na výzvu obžalovaného B. zalepil poškodenú ústa len tak „ledabolo“ a okrem toho, že prevzal poškodenou podpísaný papier a odišiel z bytu, nedopúšťal sa voči nej žiadneho násilného konania. Taktiež podľa výpovede poškodenej obžalovaný B. sa mal poškodenú po skutku s odstupom niekoľkých dní priznať, že ďalšou osobou, ktorá s ním bola v byte v čase incidentu bol tento spoluobžalovaný. Uvedená skutočnosť nepriamo vyplýva aj zo správ v telefóne obžalovaného B., ktoré boli súčasťou prílohy č. 3 znaleckého posudku R. E. V. č.167/2020. Obžalovaného D. usvedčovala aj výpoveď svedkyne I. I., jeho bývalej partnerky, ktorá uviedla, že začiatkom februára 2020 v ranných hodinách jej mal obžalovaný D. v telefóne uviesť, že sa stalo „jebadlo“, pričom poobede, keď prišiel za svedkyňou jej mal uviesť, že obžalovaný B. zbil poškodenú tak, že táto mala celú tvár modrú, avšak uvedené vedel ešte skôr, ako sa tento podľa jeho výpovede stretol so samotnou poškodenou, keďže s touto sa mal stretnúť až ďalší deň, t. j. 03.02.2020. Odvolací súd poukazuje aj na fakt, vyplývajúci zo svedeckej výpovede predmetnej svedkyne a to, že obžalovaný D. sa mal snažiť od nej získať alibi, keď ju viackrát kontaktoval s tým, aby sa pozrela do telefónu, či nemajú z uvedeného dňa spoločné fotografie, nakoľko on disponuje fotkami jej psa z uvedeného dátumu, avšak po nahliadnutí do telefónu svedkyňa zistila, že má fotky ich psov v telefóne zo dňa 01.02.2020 a z 03.02.2020, ktoré sú robené obžalovaného telefónom a jej boli iba preposlané dňa 03.02.2020. Svedkyňa nevedela uviesť, či v tej dobe bola v práci, ale v čase, keď ona bola v práci, tak obžalovaný D. mal jej psa u seba. Z výpovede svedkyne I. taktiež vyplýva to, že táto sa stretla s poškodenou a okrajovo sa mali rozprávať, čo sa stalo dňa 02.02.2020, pričom poškodená B. jej mala uviesť, že obžalovaný D. bol osobou v kukle, ktorá bola prítomná v čase, kedy ju manžel

napadol a zároveň uvádzala, že tá osoba v kukle mala čierne botasky značky Nike s bielou podrážkou a bielou fajkou. Na to si svedkyňa mala spomenúť, že takéto botasky má aj obžalovaný D. a nosí ich iba pri výcviku psa. Zároveň si uvedomila, že fotku v nich mal zverejnenú aj na Instagrame, preto túto fotku následne preposlala poškodenej s tým, či myslela tieto botasky. Aj svedka A. I. vychádzajúc z jeho výpovede kontaktoval obžalovaný D. s tým, aby presvedčil svoju sestru I. I., aby mu poskytla alibi. Uvedené skutočnosti vo svojom súhrne preukazujú tú skutočnosť, že osobou v kukle, ktorá bola účastníka na incidente zo dňa 02.02.2020 bol obžalovaný D.. Odvolací súd taktiež odkazuje na závery, vyslovené súdom prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí na čl.19 - 22, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Nemenej významnou skutočnosťou, ktorá dotvára sústavu dôkazov, svedčiacich tomu, že skutok I., z ktorého boli obžalovaní uznaní za vinných v napadnutom rozhodnutí, je aj samotné priznanie sa obžalovaného D. na verejnom zasadnutí dňa 09.11.2022 pri konečnom návrhu, kde tento výslovne uviedol, že sa chce ospravedlniť za to, že sa už dávno nepriznal k spáchaniu predmetného trestného činu, ktorý sa mu kladie za vinu. Pričom vyslovil, že ku skutku došlo takmer do detailov tak, ako je uvedené v obžalobe. Dňa 02.02.2020 ho obžalovaný B. kontaktoval ráno s tým, že jeho manželka, t. j. poškodená B., chce podať návrh na rozvod. Obžalovaný D. nechcel ísť za poškodenou spolu s obžalovaným B., avšak keďže pozná jeho výbušnosť, nechcel, aby sa poškodenej niečo stalo, preto tam s ním šiel. Poškodenú však on nenapádal, iba jej prelepil ústa. Udieral ju výlučne pán B.. Obžalovaný D. podľa jeho vyjadrenia, čo vlastne dosvedčila vo svojich predchádzajúcich výpovediach aj samotná poškodená, sa tejto poškodenej mal viackrát ospravedlniť za uvedené konanie, ktoré veľmi ľutuje. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má odvolací súd aj vo vzťahu k tomuto obžalovanému za preukázané, že spáchal skutok, ktorý bol naformulovaný v bode I. napadnutého rozsudku formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a tento je trestným činom vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods.1 písm. c) Tr. zákona.

Čo sa týka právnej kvalifikácie skutku, odvolací súd konštatuje, že trestného činu vydierania podľa § 189 ods.1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona sa dopustí ten, kto iného násilím, hrozbou násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel a tento čin spácha na chránenej osobe podľa § 139 Tr. zákona. Ako bolo vyššie uvedené odvolací súd má za preukázané, že obžalovaný B. nútil poškodenú, aby mu vydala drogy, čo našla a všetky papiere, ktoré mala nachystané k právnikovi na rozvod, nútil ju, aby o tom nikomu nepovedala, inak už má zaplatených ľudí, čo ju zakopú a taktiež ju nútil, aby napísala na papier, že si nebude nárokovať na firmu D. O., B., so sídlom v Starej Ľubovni, ani nebude obžalovanému brániť v styku s ich deťmi, pričom vynucovaniu takéhoto konania poškodenej obžalovanými predchádzalo násillie zo strany obžalovaného B. voči jeho manželke – poškodenej B. a tento čin spáchal formou spolupáchateľstva s obžalovaným D., ktorý bol po celý čas útoku obžalovaného B. na poškodenú prítomný, taktiež na uvedenom skutku sa zúčastňoval tým, že poškodenej na pokyn obžalovaného B. zalepil ústa a prevzal od obžalovaného B. poškodenou podpísaný papier, s ktorým odišiel z bytu preč. Uvedeným konaním došlo k naplneniu skutkovej podstaty vyššie uvedeného trestného činu formou spolupáchateľstva, keďže boli splnené podmienky podľa § 20 Tr. zákona a to, že v danom prípade sa jednalo o spoločné konanie dvoch osôb, ktorým bol spáchaný trestný čin, pričom išlo o priamu a osobnú účasť oboch páchatel'ov na čine, a zároveň obe tieto osoby mali úmysel smerujúci k spáchaniu tohto skutku. Pre kvalifikovanie skutku ako spáchaného formou spolupáchateľstva je irelevantné, či každý z páchatel'ov uskutoční celé konanie alebo vykoná len časť konania predpokladaného skutkovou podstatou alebo vykoná len určitú činnosť, ktorá je ako celok posudzovaná ako trestný čin. V prejednávacom prípade v zmysle vyššie uvedených podmienok je zrejmé, že spoločným konaním oboch páchatel'ov došlo k spáchaniu vyššie kvalifikovaného trestného činu, keďže títo napriek rozdeleniu úloh, tieto vykonávali s cieľom spáchať trestný čin vydierania, teda donútiť poškodenú vydať im drogy, ktoré mala nájsť, vydať im papiere, ktoré mala pripravené na rozvod, neoznámiť uvedené konanie obžalovaných nikomu, ako aj podpísať papier s vymieneným obsahom. Len na dôvažok odvolací súd poukazuje na to, že spôsob konania jednotlivých spolupáchateľ'ov nemusí byť rovnakej intenzity, stačí, že naplňajú objektívnu stránku rovnakej skutkovej podstaty (odkazujúc aj na ZSP 56/1998).

Čo sa týka právnej kvalifikácie skutku, ktorého sa dopustil obžalovaný D., teda vo vzťahu k odvolacej námietke o nemožnosti aplikácie ustanovenia § 189 ods. 2 Tr. zákona na tohto obžalovaného, keďže nie je vo vzťahu k poškodenej blízkou osobou, odvolací súd konštatuje, že v zmysle § 20 Tr. zákona, ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov, zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám. V zmysle uvedeného ustanovenia ako aj zásad ukladania trestov v prípade spolupáchateľstva platí, že pre vyvodenie trestnej zodpovednosti stačí aj konkludentná

dohoda, pričom každý zo spolupáchateľov si musí uvedomovať, že jeho konanie ako aj konanie ostatných spolupáchateľov smeruje k spoločnému spáchaniu trestného činu. Preto aj v prípade, ak spolupáchatelia spoločným konaním zavinene naplnia kvalifikovanú skutkovú podstatu, budú všetci spolupáchatelia zodpovední podľa vyššej trestnej sadzby. Aj v prejednávanom prípade obžalovaného D. tento si bol vedomý, že svojím konaním s obžalovaným B. pácha trestný čin voči poškodenej B., ktorá bola manželkou obžalovaného B., a teda jeho konanie smerovalo voči blízkej osobe spolupáchateľa podľa § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona, pričom v zmysle vyššie vyslovených záverov o zavinenom naplnení kvalifikovanej skutkovej podstaty ktorýmkoľvek zo spolupáchateľov, je potrebné aj v prípade spoluobžalovaného D. konštatovať naplnenie znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona.

Vo vzťahu k námietkam obhajoby obžalovaného B., že nebol preukázaný dôvod, pre ktorý by mal obžalovaný B. nútiť poškodenú podpísať papier a vydať mu ostatné veci, ktoré sú formulované v skutku, z ktorého bol uznaný za vinného, nakoľko aj samotný obžalovaný sa chcel rozvieť, BSM medzi manželmi bolo zrušené, manželka obžalovaného žiadnymi drogami nedisponovala, odvolací súd aj v zhode so závermi súdu prvého stupňa konštatuje, že v konaní boli preukázané, na základe obsahu mobilného telefónu ako aj z výsluchu svedkov a výpovede samotného obžalovaného B., napäté vzťahy medzi manželmi a to medzi obžalovaným B. a jeho manželkou, keďže poškodená sa chcela rozvieť a v súvislosti s rozvodom by sa riešila úprava práv a povinností rodičov k deťom po rozvode manželstva, pričom zo správ medzi manželmi je zrejmé, že obžalovaný B. sa v tom čase rozvádzať nechcel a taktiež nemali medzi sebou ani vysporiadanú otázku styku s deťmi. Navyše v súvislosti s uvedeným je potrebné poznamenať, že napriek zrušeniu BSM, nemožno vylúčiť akékoľvek majetkové nároky poškodenej na firmu obžalovaného, ktoré by si bez ohľadu na zrušenie BSM mohla uplatňovať a zároveň nemožno opomenúť ani to, že obžalovanému v čase spáchanie skutku nemuselo byť zrejmé, že existuje lehota v rámci ktorej je možné po zrušení BSM toto vyporiadať. V tejto súvislosti je potrebné aj konštatovať, že dôvody, pre ktoré obžalovaný B. mal nútiť poškodenú k vydaniu vecí špecifikovaných v skutku I. napadnutého rozhodnutia a k napísaniu a podpísaniu prehlásenia, sú pre konanie a právnu kvalifikáciu skutku irelevantné.

V tomto prípade je podľa názoru krajského súdu na základe vykonaného dokazovania preukázané, že skutok v bode I. napadnutého rozsudku sa stal tak, ako je tam naformulovaný, tento naplnia znaky skutkovej podstaty trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona a na uvedenom nič nemení ani vnútorná motivácia obžalovaného pre predmetné konanie.

Čo sa týka skutku IV. napadnutého rozhodnutia, z ktorého bol odsúdený B. uznaný za vinného, aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo bez odôvodnených pochybností dokázané, že tento skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný, uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa – odlišne od obžaloby, sa stal, má znaky trestného činu a spáchal ho práve obžalovaný A. B., pričom krajský súd si úvahy a závery súdu prvého stupňa prezentované v príslušnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, týkajúcej sa tohto skutku, osvojil, nemá o nich pochybnosti, s prezentovanými právnymi závermi súdu prvého stupňa sa v celom rozsahu stotožnil, v podrobnostiach na nich odkazuje a na zdôraznenie ich správnosti uvádza:

Spáchanie predmetného skutku obžalovaným je preukázané jednak výpoveďou poškodenej, podporné výpoveďami svedkyne C., ako aj svedkov D. a C. a taktiež aj komunikáciou B. s poškodenou v rozhodnom čase, ktorá je súčasťou prílohy č. 3 znaleckého posudku R. V. v súbore Predmet_1_MT_Samsung/MT/ElektornickaKominikacia/Viber/ Chat_Viber_2. pdf – str. 526 -536.

Z výpovede poškodenej k uvedenému skutku je zrejmé, že táto dňa 15.7.2020 šla za obžalovaným do Vyšných Ružbách, keďže tento bol v karanténe po návrate z Anglicka a dožadoval sa stretnutia s ňou pod hrozbami, že v opačnom prípade príde do lekárne, kde pracovala a všetci pôjdu do karantény. Poškodená vzhľadom na uvedené vyhrážky mu spravila nákup, vzala igelitku s papiermi a išla za ním a to aj z dôvodu, že obžalovaný jej sľúbil, že budú mať dvojmetrový odstup a budú vonku. Podľa jej výpovede návšteva prebiehala normálne, rozprávali sa, až do momentu, keď obžalovanému zavolať C. D., či sa už môže vrátiť, na čo poškodená povedala, že pôjde, lebo ráno pracuje. V tom u obžalovaného nastal skrat, začal vystrájať, zobral nožik a pichal si do brucha. Kým sa naťahovali s nožom, obžalovaný kričal, že bez poškodenej nebude žiť a že ich rozdelí len smrť. Keď prišiel D., snažil sa obžalovaného uklidniť a poškodenej dohovárať, že nemá byť taká, že obžalovaný B. ju má rád. Poškodená šla do auta, na čo

príbehol obžalovaný a vytrhol jej kľúč zo zapalovania. Potom sa vrátil späť do izby. Išla za ním, pýtala ho, nech si kľúč od auta nechá ale nech jej vráti kľúče od bytu. Tie jej vrátil. Následne si ľahla na posteľ, zakryla sa a obžalovaný sa išiel osprchovať. Vtedy poprosila D., aby jej dal kľúče od svojho auta, ktoré tam mal. Tento jej kľúče dal, ale povedal jej, aby neodchádzala. Následne jej manžel volal, písal, vyhrážal sa, že ak nepríde, tak zavolá jej babke do Ľubovne, poslal jej screenshot ako písal cez jej facebookový nick jej šéfovi, že poškodená bola s obžalovaným a že zajtra nepríde do práce, lebo zostáva v karanténe. Vyhrážal sa, že keď ju ráno pred lekárňou uvidia jeho ľudia, tak ju nahlási, že nedodrжала karanténu. Musela mať vkuse zapnutý videohovor cez Viber, lebo obžalovaný chcel vidieť, či sa už oblieka a ide do Ružbách. Keď sa ho spýtala, načo tam má ísť, keď to nemá význam, tak jej povedal, že ešte len teraz zažije peklo a iné vyhrážky popísané vo Viberi. Vyhrážky boli štýlom „teraz uvidíš, čo zrobím“, „teraz si to posrala“, „volám Skalicu“. Na to mu povedala, že volala hliadku. Obžalovaný ukončil hovor, 5 minút bol kľud a potom jej volal brat, že čo sa deje, kde je a či je v poriadku. Na to jej povedal, že volala babinka zo Skalice, že čo sa deje, čo za SMS prišla. Taktiež aj oni dostali také SMS-ky, že „dnes budete mať moju krv na svojich rukách“. Povedala bratovi nech sa neboja, že je všetko v poriadku, nech babinku ukludnia a až potom zavolala 158 a nahlásila to. Potom ešte dostala SMS-ky, že obžalovaný už je pripravený, že čaká policajtov. Ešte medzitým jej poslal jej nahé fotky, čo ju nafotil, že kam ich má dať a to, či na Facebook alebo na Instagram. Medzitým ako poškodená zavolala hliadku, jej D. volal, že čo sa deje, že obžalovaný B. ho odtiaľ vyhodil, že aj on sa ho bál a už vie, o čom poškodená hovorila. Povedal jej, že nemá ísť za obžalovaným, že tento by ju zabil.

Obžalovaný D. vo vzťahu ku skutku IV. napadnutého rozhodnutia vo svojej výpovedi uviedol, že prišiel za B. do Ružbách, keďže B. chcel odísť z práce v Anglicku a niečo si nájsť v Belgicku, pričom D. sa len deň pred príchodom B. z Belgicka vrátil. Jeden deň sa spolu opili a druhý deň D. prespal, až kým ho B. nepožiadala, aby sa šiel prejsť, lebo mala prísť B. manželka. Po hodine až dvoch volal B., či sa už môže vrátiť. Keď prišiel, bola medzi poškodenou a obžalovaným B. manželská hádka, pričom B. nechcel dať manželke kľúče od ich auta, tak D. jej dal kľúče od svojho a ona odišla. On si ľahol a zaspal. Ráno sa zobudil na to, že obžalovaný B. sa s niekým háda cez telefón, bolo skoro ráno, možno 6 alebo 5 hodín. Spýtal sa ho, čo vystrája, na čo ho tento vyhodil z chaty. Uvedená výpoveď teda potvrdzuje skutočnosti uvádzané poškodenou a to, že obžalovaný jej odmietal dať kľúče od auta, na ktorom za ním prišla a zároveň potvrdil aj to, že obžalovaný sa s niekým hádal cez telefón v skorých ranných hodinách. Svedkyňa C., matka poškodenej B., vo svojej výpovedi uviedla, že v mesiaci jún alebo júl, keď sa obžalovaný vrátil z Anglicka, napísal tie výhrážné SMS-ky v znení: „budete mať krv na rukách“, či „moju krv na rukách“, pričom tieto poslal aj jej rodičom, teda starým rodičom poškodenej. Aj svedok C. potvrdil, že dňa 16.7.2020 mu volala rozrušená poškodená s tým, že predchádzajúci deň bola s obžalovaným v Ružbachoch, pričom tento mal skratové konanie, pichal sa nožom, nechcel ju pustiť domov a že sa jej podarilo utiecť iba vďaka tomu, že obžalovaný sa šiel osprchovať. Taktiež mu mala uviesť, že obžalovaný ju núti, aby za ním opäť prišla, dokonca mal aj niekoho po poškodenú poslať. Počas tohto telefonátu jej mal obžalovaný vyvolávať a zisťovať, s kým volá.

Zo správ v aplikácií Viber, dostupných v prílohe č. 3 k znaleckému posudku R. V. v časti Predmet_1_MT_Samsung/MT/ElektronickaKomunikacia/ Viber/Char_Viber_2.pdf (str. 526 až 536) je zrejme, že obžalovaný nútil poškodenú, aby za ním prišla do Ružbách a zároveň, aby odovzdala kľúče od auta, ktorým z Ružbách odišla, taxikárovi, ktorého za ňou poslal, inak oznámi polícií, že auto ukradla, nútil ju nahlásiť sa do karantény, vyhrážal sa jej, že sa postará, aby jej mama prišla o prácu, poslal jej nahé fotografie, na ktorý bola vyobrazená, pričom sa jej pýtal, kde ich má zverejniť a keď mu povedala, že „stačí“, tak rozposlal rodinným príslušníkom SMS správu v znení „Dnes budete mať všetci moju krv na rukách“. Následne opäť za účelom dosiahnutia kontaktu s poškodenou, aby poškodená prišla za ním do Vyšných Ružbách, písal poškodenej cez aplikáciu Viber, že má hneď volať taxi číslo, nech mu donesie kľúče od auta, pričom keď ho žiadala, aby počkal aspoň do siedmej hodiny, poslal jej správy „OK volám tvojej babe“, „Sama si si to vybrala“ a „A potom ide skalica“, čím chcel dosiahnuť, aby prišla k nemu.

Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov, najmä čo sa týka posúdenia vierohodnosti výpovedi poškodenej B. a obžalovaného B., poukazuje aj na výsledky znaleckého dokazovania K. U. B., K., znalkyne z odboru psychológie. Táto v znaleckom posudku č. 87/2020 k osobe poškodenej B. konštatovala, že u poškodenej nie sú prítomné tendencie ku konfabuláciám. Schopnosť osobnosti vnímať realitu je dobrá a z forenzo-psychologického hľadiska adekvátna. Poškodenú nemožno zaradiť ku konfliktným, ani aktívne provokujúcim typom osobnosti. Táto vykazuje tendenciu vyhnúť sa konfliktnému, stresogénnemu, či inému vyhroteniu vzťahov s okolím, je značne sugestibilná, poddajná a

sociálne konformná. Poškodená preukazuje znaky traumatizácie a narušenej oblasti interpersonálnych vzťahov charakteru uzavretosti, utiahnutosti. U osobnosti poškodenej bol aktuálne zaznamenaný výskyt neurotických, psychosomatických ťažkostí so sprievodným napätím - aktuálne skôr prechodného charakteru. Ťažkosti u poškodenej zodpovedajú dôsledkom akútnej stresovej reakcie a zodpovedajú adaptačnej poruche u poškodenej v súvislosti s krátkodobou prežitou situačnou traumou, čo obvykle má tendenciu prognosticky odznieť, je reverzibilného charakteru a nepostihuje závažné ani kvalitu života, ani osobnosť a jej zložky. Taktiež z predmetného posudku vyplýva, že u poškodenej nebolo zistené žiadne forenzno-psychologicky významné ovplyvňovanie jej výpovede inými osobami či okolnosťami. K jej špecifickej vierohodnosti znalkyňa uviedla, že vysoko pravdepodobne by poškodená nebola schopná uvádzať skutočnosti uviesť bez autentického prežitia. U poškodenej neboli zistené ani sklony k účelovému spracovaniu skutočnosti, ktoré prežila. Poškodenú podľa záverov znaleckého posudku nemožno označiť ani za viktimologicky vysoko rizikovú a ani za konfliktný typ osobnosti, či aktívne provokujúcu obeť, t. z. samotný jej podiel na tom, že (v prípade preukázania viny) sa stala obeťou vyšetrovaného skutku zo strany obžalovaného možno hodnotiť ako nevýznamný. Ďalej znalkyňa u poškodenej konštatovala sklon podliehať autokratickému či ideologickému vedeniu.

Zo znaleckého posudku č. 88/2020 na osobnosť obžalovaného B. vyplýva, že u tohto nie je možné validne zodpovedať otázku štruktúry jeho osobnosti bez komplexného psychodiagnostického vyšetrenia. Je však vysoko pravdepodobné, že u neho je prítomná porucha osobnosti a to dissociálna osobnosť alebo emočne nestabilná osobnosť alebo zmiešaná porucha osobnosti. V oblasti afektivity u obž. dominuje labilná nálada až infantilná, nezdržanlivosť, bezprostrednosť, výbušnosť s nedostatočnou sebakontrolou pri oslabenej frustračnej tolerancii. Možno predpokladať prítomnosť agresivity ako jednej z vystupňovaných zložiek osobnosti. Prítomný vysoký egocentrizmus, arogancia, sebaistota až citový chlad osobnosti s pocitom vlastnej výnimočnosti a potrebou seba presadenia, dominancie, determinujú jej konfliktné, napäté a nedostatočne uspokojivé interpersonálne väzby. Bude skôr zaujímať nadradenú pozíciu a vystupovať pasívne-agresívne (nátlakovo, manipulatívne), zneužívajúc interpersonálne väzby vo svoj prospech. V extrémnej záťaži, kritických životných okolnostiach, v afektívne napätých situáciách, správanie osobnosti bude inadekvátne (pravdepodobné sú vtedy jej teatrálné, demonštratívne prejavy, opozičné tendencie, nedostatočne brzdená predovšetkým heteroagresivita skôr než autoagresivita. Vo všeobecnosti možno s vysokou pravdepodobnosťou vylúčiť prítomnosť tzv. pravých konfabulácií u obžalovaného, avšak môžu sa u neho vyskytovať skôr v súlade s osobnostnou výbavou fabulácie (vedomé, účelové fantazijné produkcie), resp. účelové. Obžalovaný má pravdepodobne vyššiu tendenciu skresľovať skutočnosti vo svoj prospech. Možno predpokladať prítomnosť skôr nízkej špecifickej vierohodnosti výpovede. Forenzno-psychologicky významnejšou anomáliou je u obžalovaného patologická osobnostná štruktúra, pričom táto osobnostná štruktúra je už terapeuticky minimálne ovplyvniteľná, vysoko pravdepodobne trvalo odolná oči odbornej intervencii.

Znalkyňa vo svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní reagovala na námietky obžalovaného, týkajúce sa ovplyvnenia výsledku znaleckého posudku jeho nastavením na medikamentóznou liečbu, pričom uviedla, že prítomnosť akejkoľvek farmakoterapie nie je kontraindikáciou a taktiež táto neznižuje podstatne výsledky psychologického vyšetrenia zameraného na osobnosť, na zisťovanie psychotických prejavov. Uvedené by mohlo mať vplyv pri vyšetrení intelektových pamäťových schopností, či pracovného tempa vyšetrovanej osoby. Totožný záver vyslovil aj A. C. O., ošetrojúci lekár obžalovaného pri jeho hospitalizácii na psychiatrickom oddelení dňa 16.07.2020, ktorý zároveň popísal aj okolnosti hospitalizácie a prepustenia obžalovaného z psychiatrického oddelenia. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že sa plne stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa, ktoré tento uviedol v napadnutom rozhodnutí na č. I. 33 - 36.

Poukazujúc na uvedené dôkazy má odvolací súd za dostatočne preukázané, že obžalovaný B. spáchal skutok tak, ako bol uvedený v bode IV. napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu, pričom uvedené konanie naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona v spojení §139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona, keďže obžalovaný B. nútil poškodenú, aby sa k nemu vrátila do Ružbách a taktiež, aby bola pripojená cez aplikáciu Viber, lebo inak oznámi, že ukradla auto, na ktorom odišla z Ružbách a taktiež sa jej vyhrážal, že sa postará o to, aby jej mama prišla o prácu a tiež, že zverejní jej nahé fotografie na Facebooku alebo Instagrame. Z uvedeného konania jednoznačne vyplýva, že obžalovaný nútil poškodenú konať určitým v skutku popísaným spôsobom a zároveň na dosiahnutie svojho cieľa využíval hrozby inou ťažkou ujmom ako je trestné oznámenie

v prípade krádeže vozidla (R27/1982), resp. zverejnenie nahých fotiek, ktorými by došlo k narušeniu cti a dobrej povesti poškodenej ale taktiež aj hrozbu straty zamestnania v prípade matky poškodenej.

Odkazujúc na vyššie uvedené závery, v zmysle ktorých skutky, uvedené v bode I. a IV. napadnutého rozsudku, aj podľa názoru krajského súdu naplňajú znaky skutkovej podstaty trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona, odvolací súd konštatuje, že obžalovaný B. týmito samostatnými útokmi naplnil skutkovú podstatu toho istého trestného činu, avšak vzhľadom na objektívnu súvislosť v čase (skutok I. spáchaný dňa 02.02.2020 a skutok IV. spáchaný v dňoch 15.-16.07.2020, teda v krátkej časovej súvislosti), spôsobe ich páchania (obžalovaný si vynucoval od poškodenej, aby sa správala spôsobom, ktorý od nej očakával, pričom na zabezpečenie tohto účelu využíval násilie ako aj hrozbu násillia, resp. hrozbu inej ťažkej ujmy) a v predmete útoku (útoky boli smerované voči jeho t. č. už bývalej manželke), ako aj z dôvodu existencie subjektívnej súvislosti (jednotiaci zámer, resp. motív obžalovaného a to donútiť bývalú manželku správať sa podľa predstáv obžalovaného Simona), je potrebné protiprávne konanie obžalovaného posúdiť ako pokračovací zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona, pričom skutky I. a IV. sú čiastkovými útokmi jedného pokračovacieho trestného činu.

Vo vzťahu ku skutku V. napadnutého rozhodnutia, ktorý je právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona, aj v tomto prípade má odvolací súd za preukázané, že skutok sa stal tak, ako je uvedený vo výroku napadnutého rozhodnutia, je trestným činom v zmysle vyššie uvedenej kvalifikácie a spáchal ho obžalovaný B..

Opodstatnenosť uvedených záverov vyplýva z výpovede samotného poškodeného C. P., ktorej pravdivosť je potvrdzovaná aj výpoveďami ďalších v konaní vypočutých svedkov a prečítaním listinných dôkazov. Poškodený P. vo svojej výpovedi uviedol, že dňa 20.12.2019 prišiel do Pneucentra Café Bar za obžalovaným B., aby sa s ním dohodol ohľadom peňazí, ktoré mu zaplatil za auto, ktoré malo byť jeho, avšak pri skončení pracovného pomeru pre obžalovaného, mu toto vrátil bez toho, aby sa dohodli na spôsobe vyporiadania zaplatenej ceny za vozidlo. Keď poškodený vyšiel na terasu, aby si zapálil cigaretu, došiel za ním obžalovaný B., ktorý sa ho spýtal, čo tam chce a vrazil mu jednu „pecku“ na ľavú stranu tváre, na čo poškodený spadol medzi stôl a sud, ktorý tam bol ako pult. Potom sa poškodený postavil a odišiel preč, nakoľko mu obžalovaný povedal, aby vypadol. Keďže sa poškodený nechcel hádať, ani provokovať, odišiel. Keď vyšiel von, začalo mu dunieť v hlave. Sadol do prvého taxíka, ktorý zbadal a ten ho odviezol do nemocnice, lebo ho bolelo ľavé ucho. Lekárovi povedal, čo sa udialo. Ten mu však uviedol, že kým mu netečie krv z nosa ani z úst, nemá ho prečo vyšetřovať a dal mu nejaký papier s tým, že ak by pociťoval v ďalších dňoch nejaké bolesti, má ísť do nemocnice na vyšetřenie. Následne poškodený šiel k bývalej manželke do Popradu, avšak po ceste sa zastavil na drink v Bušovciach a v Kežmarku, nakoľko ho to zranenie veľmi bolelo. Ráno sa ho manželka spýtala, čo to má pod okom, lebo sa mu to zafarbilo a napuchlo mu celé líce, keď jej vysvetlil, čo sa stalo, tak tá ho poslala k lekárovi, aby pre zranenie ucha sa mu nestala nejaká nehoda počas výkonu jeho pracovných povinností ako profesionálneho vodiča. Na pohotovosti v Poprade poškodeného poslali na CT hlavy, kde bolo zistené, že má hornú časť sánky, čeľuste dvakrát zlomenú. Lekár mu vystavil papier pre policajtov a následne šiel podať trestné oznámenie. Poškodený taktiež uviedol, že má rázštep a bol už deväťkrát operovaný. Z lekárskej správy ÚPS Ľubovnianskej nemocnice vyplýva, že poškodený uviedol, že dostal facku v kaviarni, zaľahlo mu v uchu, pociťuje bolesti ľavého líca, vypadla mu horná zubná protéza. Lekár konštatoval prítomnosť diskretného opuchu a zároveň konštatoval, že nepozoruje výraznejšie úrazové zmeny. Z lekárskeho potvrdenia A. A. B., otorinolaryngológa z 21.12.2019 vyplýva, že poškodenému bola diagnostikovaná zlomenina prednej a zadnej steny čeľustnej dutiny vľavo a porucha sluchu vľavo. Uvedené závery potvrdil aj znalec A. A. L., ktorý taktiež potvrdil, že konštatované zranenia zodpovedajú mechanizmu ich vzniku, ktoré popísal poškodený vo svojej výpovedi. Spáchanie predmetného skutku potvrdzuje aj výpoveď J. B., očitej svedkyne útoku obžalovaného B. na poškodeného P., ktorá uviedla, že v čase incidentu sedela na terase Pneucentra v rohu, keďže jej skončila služba a čakala na odvoz domov. Pozerala do telefónu, keď videla ako prišiel P.. Potom počula kroky na terase a tak sa otočila a videla obžalovaného B.. Myslela, že obom zakričí a pozdraví ich, avšak v tom padla facka. Obžalovaný B. dal facku poškodenému P.. Nevedela uviesť kvôli čomu to bolo. Potom sa otočila naspäť, aby si ju nikto nevšimol a nemala s tým nič spoločné. Poškodený odišiel okamžite a potom odišiel aj obžalovaný a po nich aj svedkyňa. O tejto záležitosti rozprávala na terase v Pneucentre A. T., L. B. a A. S. až s odstupom času. Spáchanie skutku nepriamo potvrdzuje aj výpoveď svedkyne A. T., čašníčky v Pneucentre, ktorá mala obžalovanému, ktorý sa v tom čase nachádzal v autoškole, oznámiť, že do kaviarne prišiel P..

Obžalovaný sa po uvedenom oznámení rozbehol do kaviarne a následne bolo počuť akoby ranu alebo ako keby niekto spadol alebo niečo sa zvalilo. Keď vyšla z autoškoly, videla na schodoch P., ktorý bol rozrušený a v tvári červený. V kaviarni sa nachádzal obžalovaný, ktorý sa následne premiestnil opätovne do autoškoly. Svedok A. S., vtedy pred príchodom P. požíval s obžalovaným B. alkoholické nápoje v autoškole, potvrdil, že keď obžalovanému svedkyňa T. oznámila, že prišiel pán P., tento odišiel z autoškoly a následne bolo počuť buchot na terase. Po tom sa obžalovaný vrátil späť do autoškoly. Svedkyňa B. uviedla vo svojom výsluchu, že jej manžel jej mal v ten večer uviesť, že poškodenému P. dal takú „pecku“, že ho ešte stále bolí ruka. Následne ju mal poškodený kontaktovať s tým, že jej manžel ho udrel a chce na neho podať trestné oznámenie.

Vzhľadom na uvedené závery v spojení aj s dôvodmi uvedenými v prvostupňovom rozsudku odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že bolo bez odôvodnených pochybností dokázané, že skutok pod bodom V. uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku sa stal. Tento napĺňa znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, nakoľko obžalovaný B. úmyselne útočil na poškodeného, útok bol vysokej intenzity, pričom obžalovaný bol vnútorne uzrovaný s možným ublížením na zdraví poškodenému P.. Čo sa týka spôsobených zranení, tie boli objektivizované obsahom lekárskeho správ a znaleckého posudku A. A. L., ktoré majú charakter stredne ťažkých poranení s dobou liečenia 20 - 21 dní, pričom tento útok je potrebné posúdiť aj ako výtržnosť z dôvodu, že sa jednalo o fyzické napadnutie poškodeného, obžalovaný skutok spáchal na mieste verejnosti prístupnom (kaviareň), teda na mieste, kam má prístup široký okruh ľudí, individuálne neurčených, ktorí túto výtržnosť mohli postrehnúť a to aj napriek tomu, že v čase činu tam nemuseli byť prítomní žiadni ľudia.

Odvolací súd v tejto súvislosti taktiež považuje za potrebné poukázať na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa súd prvého stupňa detailne vysporiadal s výpoveďami svedkov U. T., A. L., A. M. ako aj s výpoveďou samotného obžalovaného B., pričom odvolací súd sa s týmito vyslovenými závermi v plnom rozsahu stotožňuje, nakoľko sú logicky zdôvodnené, a preto na nich odkazuje bez potreby akéhokoľvek doplnenia ďalších záverov samotného odvolacieho súdu. Rovnako aj v prípade ďalších návrhov obžalovaného na doplnenie dokazovania, ktoré súd prvého stupňa zamietol ako nedôvodné, nesúvisiace s predmetnom konaní alebo nadbytočné s poukazom na rozsah dovtedy vykonaného dokazovania, krajský súd sa stotožňuje s týmto postupom prvostupňového súdu, pričom poukazuje na to, že súd prvého stupňa na jednotlivých hlavných pojednávaniach uznesením odmietol návrhy odsúdených na doplnenie dokazovania, pričom v zápisniciach z týchto pojednávanií sa nachádza odôvodnenie týchto rozhodnutí, čo je zákonný postup podľa § 272 ods. 3 Tr. poriadku, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Len na zdôraznenie správnosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Tdo/48/2020 zo dňa 27.01.2021, ktorý vyslovil, že súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Tr. poriadku, § 2 ods. 10 Tr. poriadku, § 2 ods. 11 Tr. poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Tr. poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Tr. poriadku). V prejednávacom prípade boli strany oboznámené s dôvodmi, pre ktoré súd nepristúpil k vykonaniu nimi navrhnutých dôkazov a so správnosťou uvedených zdôvodnení sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, preto nepovažuje za potrebné ich opakovať.

Čo sa týka námietok obžalovaného B., že vyextrahované údaje z mobilného telefónu, neboli zákonnými dôkazmi, nakoľko neboli získané postupom podľa § 115 a § 116 Tr. poriadku, odvolací súd k tejto námietke poukazuje nad rámec dôvodov uvedených v prvostupňovom rozsudku na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 5Tdo/7/2017 zo dňa 23.03.2017, zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu 5/2017 pod č. 47, v ktorom tento súd uviedol: Procesné inštitúty Trestného poriadku, zamerané na získavanie dôkazov na účel ich následného vykonania, sa vo vzťahu ku konkrétnemu dôkazu nekumulujú, ak to nie je vzhľadom na povahu veci procesne nevyhnutné. Na zabezpečenie informácií z mobilného telefónu, ktorý bol vydaný alebo odňatý ako vec dôležitá pre trestné konanie podľa § 89 a § 91 Tr. poriadku, a to aj pri domovej prehliadke alebo prehliadke iných priestorov alebo pozemku v zmysle § 105 ods. 4 Tr. poriadku, alebo ak je mobilný telefón zaistený ako vecná stopa pri obhliadke podľa § 154 Tr. poriadku, nie je potrebné (duplicitné) vydanie príkazu na zistenie a oznámenie údajov o telekomunikačnej prevádzke podľa § 116 (ods. 2) Trestného poriadku. Príkaz uvedený na konci predchádzajúcej vety sa, z hľadiska jeho vykonania, vydáva pre podnik poskytujúci

verejné siete alebo služby - veta posledná § 116 ods. 2 Tr. poriadku (rovnako ako príkaz podľa § 115 ods. 2, 3 Tr. poriadku sa vydáva pre príslušný útvar Policajného zboru) - ide teda o použitie osobitného inštitútu a jemu zodpovedajúceho ustanovenia (lex specialis), ktoré má v konkrétnej situácii prednosť. Je tomu tak aj preto, že v oboch naposledy označených prípadoch ide o vykonávacie subjekty príkazu, ktoré nemajú mobilný telefón, ktorého sa zabezpečovanie informácií týka, v držbe predchádzajúcej dotknutému procesnému postupu (zároveň sa takým postupom dosiahne aj utajenie zabezpečovania informácií v určitej fáze predsúdneho konania).

Z uvedeného vyplýva, že nie je potrebné (duplicitné) vydanie príkazu na zaistenie a oznámenie údajov o telekomunikačnej prevádzke podľa § 116 ods. 2 Tr. poriadku, v prípadoch ako je tento, keď mobilný telefón bol zaistený pri obhliadke miesta činu a následne po pokuse o jeho vrátenie obžalovanému B. ako jeho vlastníkovi, bol vydaný príkaz na odňatie mobilného telefónu podľa § 91 ods. 1 Tr. poriadku, účinného v čase vydania príkazu (t. č. § 90 ods. 1 Tr. poriadku). Následne v danej veci došlo k preskúmaniu odňatého mobilného telefónu, ktorý bol skúmaný v režime off-line, teda bez pripojenia na akékoľvek siete, a teda všetky záznamy a súbory zistené znaleckým skúmaním boli vyextrahované z jeho pamäte, teda aj odvolací súd na základe vyššie uvedeného konštatuje zákonnosť takto získaných dôkazov.

Vzhľadom na námietku obžalovaného B., je potrebné taktiež poukázať na vyjadrenia znalca R. V. v rámci jeho vylučku na hlavnom pojednávaní dňa 11.10.2021, kde tento uviedol, že na diaľku možno zmazať len správy odosielateľa, teda správy na uvedený telefón prijaté, nie však správy z dotknutého telefónu odoslané. Taktiež obrana obžalovaného spočívajúca v tom, že mal dvojičku SIM karty, bola vyvrátená tým, že mobilný telefón bol skúmaný v režime offline, teda bez akejkoľvek karty a správy, ktoré sa v ňom nachádzajú, boli odoslané práve z tohto telefónu, bez ohľadu na kartu, ktorá v ňom bola vložená. Znalec zároveň uviedol, že ak by došlo k zmenám v správach, tieto zmeny by boli uvedené vo vyextrahovaných záznamoch. Taktiež sa vyjadril aj k námietkam, že s telefónom bolo manipulované po jeho zabezpečení, pričom uviedol, že z údajov v telefóne je zjavné, že na tento mobilný telefón v čase po jeho zabezpečení už iba prichádzali hovory, navyše tieto boli neprevzaté a to až do doby, kým sa tento zjavne vybil. Čo sa týka tvrdenia obžalovaného, že aj iná osoba mohla mať prihlasovacie údaje k jeho kontám a v jeho mene mohla odosielať správy, k tomuto tvrdeniu zaujal súd prvého stupňa správne a logické stanovisko, v zmysle ktorého, ak by odosielané správy z účtu obžalovaného neboli písané touto osobou, obžalovaný by už dávno takýmto pripojeniam zamedzil a to napríklad zmenou hesla na účtoch, a zároveň by na správy, ktoré neboli ním zaslané, reagoval v následnej komunikácii.

Za takýchto okolností, teda vo vzťahu k otázke viny, čo sa týka skutkov I., IV. a V. uvedených v napadnutom rozhodnutí a ich právnej kvalifikácie, považoval krajský súd v intenciách vyššie uvedených dôvodov a úvah odvolanie obžalovaných za nedôvodné a výrok o vine, v tejto časti napadnutého rozsudku, posúdil ako zákonný a vecne správny.

Vo vzťahu ku skutku II. uvedeného v napadnutom rozhodnutí, odvolací súd konštatuje, že z celkovo vykonaného dokazovania (hlavne prečítaním správ z prílohy č. 3 znaleckého posudku R. V.) bolo preukázané, že obžalovaný B. dňa 28.02.2020 písal poškodenej SMS v čase 10:53 hod v znení „Do 5 min. niesi doma volám skalicu a markus nikde nejde“ a tiež „tvoja mama to posrala“, avšak podľa názoru krajského súdu uvedené konanie obžalovaného B. tak ako bolo ustálené v tejto skutkovej vete nemožno právne kvalifikovať ako čiastkový skutok pokračovacieho trestného činu vydierania podľa § 189 Tr. zákona, nakoľko v danom prípade takto popísaným skutkom neboli naplnené všetky pojmové znaky skutkovej podstaty uvedeného trestného činu, keďže chýba naplnenie jej objektívnej stránky. Ako už bolo vyššie konštatované objektívna stránka trestného činu vydierania spočíva v nútení iného k tomu, aby táto osoba niečo konala, opomenula alebo strpela a zároveň prostriedkom na dosiahnutie tohto cieľa je použitie násillia, hrozby bezprostredného násillia alebo hrozby inej ťažkej ujmy. Pod hrozbou inej ťažkej ujmy je možné rozumieť hrozbu spôsobenia majetkovej ujmy, vážnej ujmy na cti a dobrej povesti, rozvratu manželstva alebo rodinného života a pod. Za inú ťažkú ujmu sa považuje taká ujma, ktorá sa ako ťažká javí objektívne a napadnutý ju ako ťažkú pociťuje (R 10/1979). V prípade použitia hrozby inou ťažkou ujmu páchatel' hrozí vážnym porušením významného záujmu (česť, dobrá povesť, rodinný život) a zároveň táto hrozba je objektívne spôsobilá takéto ohrozenie záujmu spôsobiť. V prípade skutku II. v napadnutom rozsudku, páchatel' nútil poškodenú, aby sa dostavila domov v stanovenej lehote, pričom uvádzal, že v opačnom prípade, bude kontaktovať babku poškodenej (zavolá do Skalice). Odvolací súd v uvedenom konaní obžalovaného však nevzhladal hrozbu inej ťažkej ujmy. Takouto nemožno

rozumieť hrozbu, že obžalovaný bude kontaktovať babku poškodenej, nakoľko aj v prípade, ak by túto babku kontaktoval a uviedol jej, že sa s poškodenou háda, uvedené by nebolo objektívne spôsobilé ohroziť významný záujem ako bol vyššie definovaný. Odvolací súd si uvedomuje skutočnosti, ktoré vyplynuli z výsluchu poškodenej ako aj svedkyne C. a to, že babka poškodenej v Skalici bola staršia pani, ktorá mala podlomené zdravie, avšak jej kontaktovanie nemožno považovať za hrozbu vážnou ujmu, nakoľko uvedenie skutočností, že v manželskom živote existujú nezhody, nie je objektívne spôsobilé poškodiť významný záujem, ktorý sa predmetným ustanovením Tr. zákona chráni. Na uvedenom závere je potrebné zotrvať aj napriek udalostiam, ktoré sa následne stali a to smrť tejto osoby, nakoľko v konaní nebol preukázaný vzťah medzi poškodením zdravia babky poškodenej a správou, ktorú jej poslal obžalovaný dňa 16.07.2020 a zároveň v uvedený deň obžalovaný nekontaktoval túto osobu s tým, že by mal manželské problémy s jej vnučkou ale zaslal jej sms s úplne odlišným kontextom v porovnaní s tým, čím sa mal vyhrážať poškodenej dňa 28.02.2020.

Čo sa týka skutku III. v napadnutom rozsudku, právne kvalifikovaného ako čiastkový skutok pokračovacieho trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona, sa obžalovanému B. kládlo za vinu, že v mesiacoch marec 2020 až 09.05.2020 poškodenej K. L. B. počas ich osobnej a elektronickej komunikácie vyčítal, že jej na ňom nezáleží, pričom v presne nezistenom dni predmetného obdobia, po tom ako prišiel domov, začal na poškodenú vrieskať, trieskal dverami a následne otvoril okno a chcel z neho vyskočiť, pričom poškodená mu v tom zabránila a následne ju ťahal k oknu a chcel od nej, aby mu dokázala, ako ho ľúbi, a teda, aby ona vyskočila z okna. Uvedené malo byť preukázané jednak výpoveďou poškodenej B., nepriamo aj výpoveďou matky obžalovaného, pani F., ako aj samotného obžalovaného, ktorý však tento incident opísal tak, že poškodenej mal povedať „neviem, ako ti to mám vysvetliť, či už mám z okna vyskočiť alebo ti to mám dokázať“, avšak nenútil ju vyskočiť z okna, iba chcel od nej vedieť, či by aj ona toto pre neho urobila ako je on schopný spraviť pre ňu. Odvolací súd vo vzťahu k uvedenému konštatuje, že aj v prípade, ak by bolo preukázané, že sa stal skutok, ktorý sa obžalovanému B. kládol za vinu v bode III. napadnutého rozsudku presne tak, ako je v skutkovej vete popísaný, vo vzťahu k takémuto konaniu nemožno konštatovať, že sa jedná o skutok, ktorý je čiastkovým skutkom pokračovacieho trestného činu vydierania, nakoľko predmetný skutok podľa názoru krajského súdu rovnako ako skutok pod bodom II. rozsudku, nenapĺňa objektívnu stránku uvedeného trestného činu z dôvodu, že nebolo v skutkovej vete ani len dávané obžalovanému za vinu, že by mal poškodenú nútiť vyskočiť z okna použitím násillia, hrozby násillia alebo hrozby inej ťažkej ujmy. Ani z výpovede samotnej poškodenej uvedené skutočnosti nevyplývajú. Len samotná výzva, resp. zisťovanie obžalovaného, či poškodená vyskočí z okna, aby mu preukázala náklonnosť, nenapĺňa dikciu ustanovenia § 189 ods. 1 Tr. zákona, nakoľko absentuje prvok ovplyvňovania vôle poškodenej obžalovaným, t. j. jeho donútenie poškodenej vyskočiť z okna a taktiež k uvedenému konaniu, ktoré sa kladie obžalovanému za vinu, na základe vykonaných dôkazov nemalo dôjsť za použitia akéhokoľvek násillia, resp. hrozby násillia alebo hrozby inej ťažkej ujmy. Na základe uvedeného ani v tomto prípade podľa názoru krajského súdu nemožno konštatovať naplnenie všetkých pojmových znakov skutkovej podstaty trestného činu vydierania.

Poukazujúc na uvedené skutočnosti, odvolací súd postupom podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku oslobodil obžalovaného spod obžaloby Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa č. PV 270/20/7710-247 zo dňa 12.03.2021 pre tieto dva skutky právne kvalifikované ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona na tom skutkovom základe ako je uvedený vo výroku predmetného rozhodnutia odvolacieho súdu, konštatujúc že tieto skutky nie sú trestnými činmi.

Za takýchto okolností, teda odvolací súd pristúpil na podklade odvolaní obžalovaných ako aj okresného prokurátora k preskúmaniu aj výroku o treste v napadnutom rozsudku a dospel k záveru, že v tejto časti je namieste napadnutý rozsudok zmeniť a obžalovaným uložiť miernejšie tresty a odvolanie okresného prokurátora podané do výroku o trestoch v neprospech oboch obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť postupom podľa § 319 Tr. poriadku.

Pri určovaní druhu výmery trestu, odvolací súd prihliadal na spôsob spáchania činov, ich následok, zavinenie, pohnútky, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti ako aj na osoby páchatel'ov, ich pomery a možnosť ich nápravy.

Čo sa týka osoby obžalovaného B. z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že tento od 23.05.2016 až do rozhodnutia vo veci spáchal 12 priestupkov na úseku cestnej dopravy a 1 priestupok proti verejnému poriadku, keď neuposlúchol výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomoci. Z odpisu z registra priestupkov vyplývajú 4 záznamy. Obžalovaný bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/50/05 zo dňa 09.11.2005 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4To/40/06 zo dňa 17.04.2007 za porušenie povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 ods. 1, 2 Tr. zákona, za ktorý mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody na 8 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 1 roka, pričom obžalovaný sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia osvedčil. Rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 2T/86/06 zo dňa 10.05.2007 bol obžalovaný uznaný za vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, rozsudkom toho istého súdu sp. zn. 1T/32/08 zo dňa 31.05.2010 bol obžalovaný B. uznaný za vinného z prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1 Tr. zákona a rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 6T/73/09 zo dňa 28.07.2010 bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. d), ods. 3 písm. b) zákona č. 140/1961 Zb., za ktoré mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, ktorý bol podmienenčne odložený s probačným dohľadom a obžalovanému bola určená skúšobná doba v trvaní 4 rokov, taktiež mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na 1 rok a 4 mesiace. Obžalovaný sa v tejto skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia osvedčil, a teda sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený. Z miesta bydliska je obžalovaný B. hodnotený všeobecne s tým, že nie sú vedomosti o problémoch v súvislosti s jeho správaním sa na verejnosti, nebolo voči nemu vedené priestupkové konanie orgánmi mesta, a taktiež to, že mesto neeviduje sťažnosti alebo oznámenia zo strany spoluobčanov.

Na základe uvedených skutočností, u obžalovaného A. B. odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, práve naopak bola zistená priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona a to, že obžalovaný spáchal konaním, za ktoré bol uznaný za vinného, viac trestných činov (pokračovací zločin vydierania, prečin ublíženia na zdraví a prečin výtržníctva). Odvolací súd sa taktiež stotožnil so záverom prvostupňového súdu, ktorý konštatoval, že obžalovanému B. nemožno pričítať ako priťažujúcu okolnosť aj okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona a v jeho neprospech vyhodnotiť predchádzajúce odsúdenia, nakoľko jeho predchádzajúce štyri odsúdenia sú zahladené a na obžalovaného sa hľadí, ako keby nebol odsúdený. Z uvedeného dôvodu, teda prevahy priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami v pomere 1:0, súd pri ukladaní trestu postupoval podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona a zvyšoval dolnú hranicu ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Konštatujúc spáchanie viacerých trestných činov obžalovaným B., za ktoré bol v predmetnom trestnom konaní uznaný za vinného, ukladal súd postupom podľa § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, a teda podľa ustanovenia za zločin vydierania podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona, kde zákonom stanovená trestná sadzba je v rozmedzí 4 až 10 rokov a po jej úprave podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona v sadzbe 6 až 10 rokov. Keďže v danej veci súd ukladal úhrnný trest odňatia slobody za viac úmyselných trestných činov, z ktorých jeden je zločinom (pokračovací zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona), a tieto trestné činy boli spáchané viacerými skutkami, zvyšoval hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu, teda z 10 rokov na 13 rokov a 4 mesiace (t. j. 160 mesiacov). V zmysle uvedeného postupu došlo k úprave trestnej sadzby na sadzbu 6 rokov až 13 rokov a 4 mesiace. Odvolací súd na vec neaplikoval ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zákona, nakoľko v prejednávanej príhode nemal za to, že by zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona za súčasného zvýšenia hornej hranice trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona, bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a to vzhľadom aj na spôsob spáchania trestných činov, za ktoré ho súd odsúdil.

Odvolací súd považoval za primerané uložiť obžalovanému B. trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, teda na dolnej hranici vyššie uvedeným postupom upravenej trestnej sadzby, keďže mal za to, že uvedený trest naplní účel individuálnej ako aj generálnej prevencie. Pri určovaní výmery trestu, odvolací súd prihliadol na skutočnosť, že uvedené konanie obžalovaný spáchal v čase, kedy eskalovali medzi ním a poškodenou manželské konflikty, riešili rozpad manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom, pričom obžalovaný sa nechcel zmieriť s iniciovaným rozvodom zo strany manželky a uvedené problémy vyhrotil až do takej miery, že konal protiprávne. V kontexte uvedeného odvolací súd taktiež posudzoval spáchanú trestnú činnosť obžalovaným a prihliadal na to pri ukladaní trestu. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že manželstvo medzi obžalovaným a poškodenou je toho času už rozvedené, uvedené osoby navzájom nekomunikujú a obžalovaný podľa svojich vyjadrení si uvedomuje

nesprávnosť svojho konania, ktoré ľutuje a poškodený sa mal za to ospravedlniť, vzhľadom na tieto skutočnosti má odvolací súd za to, že trest na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 6 rokov v spojení s tým, že obžalovaný od 24.07.2020 je v tejto veci vo väzbe je dostatočným a primeraným k tomu, aby viedol k náprave páchatel'a, vyjadril odsúdenie spoločnosti nad konaním obžalovaného a zároveň ochránil spoločnosť pred obžalovaným, ale tiež, že zohľadňuje spôsob spáchania skutkov, následky, zavinenie, pohnútku, osobu páchatel'a a jeho pomery (§ 34 ods. 3, 4 Tr. zákona).

Na výkon trestu odňatia slobody zaradil súd obžalovaného B. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia postupom podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona, nakoľko obžalovaný nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin v období 10 rokov pred spáchaním trestnej činnosti, za ktorú je v tomto konaní odsúdený.

Vo vzťahu k určeniu druhu a výšky trestu u obžalovaného C. D., odvolací súd poukazuje na pomery na strane obžalovaného a to, že tento od 01.01.2010 má v evidencii priestupkov iba dva záznamy a to za menej závažné priestupky na úseku cestnej dopravy, za ktoré mu bola uložená pokuta vo výške 10,- Eur a 20,- Eur. V odpise z registra trestov nemá žiadny záznam. Z miesta bydliska bol obžalovaný hodnotený všeobecne s tým, že nie sú známe žiadne vedomosti o problémoch v súvislosti s jeho správaním na verejnosti, nebolo vedené voči nemu priestupkové konanie orgánmi mesta a mesto neevviduje ani žiadne sťažnosti alebo oznámenia zo strany spoluobčanov. Pri hodnotení jeho osoby je nevyhnutné prihliadať na fakt, že obžalovaný je celý život bezúhonný, viedol riadny život a neprišiel do rozporu so zákonom. Taktiež 10 rokov pôsobil ako vojak z povolania. Obžalovaný sa podľa vlastného vyjadrenia v súčasnosti stará o svoju invalidnú matku a podieľa sa na výchove a výžive svojej dvojročnej dcéry.

Na základe uvedeného odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, vzhliadol u obžalovaného D. jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, teda že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Čo sa týka priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zákona u obžalovaného nebola zistená žiadna, preto s poukazom na prevahu poľahčujúcich okolností voči priťažujúcim okolnostiam, súd podľa § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona znižoval hornú hranicu trestnej sadzby podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona z výmery 4 až 10 rokov na upravenú trestnú sadzbu 4 až 8 rokov.

Krajský súd však na rozdiel od súdu prvého stupňa bol toho názoru, že u obžalovaného C. D. možno konštatovať existenciu okolnosti podmieňujúcej aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Z teórie plynie, že okolnosťami prípadu sú teda všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatel'a. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody možno odôvodniť aj okolnosťami, ktoré sú znakom príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, pokiaľ ich význam alebo intenzita, ktorou boli naplnené, výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov takýchto trestných činov, a preto odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Okolnosťami prípadu však môžu byť aj také okolnosti, ktoré nie sú nevyhnutnou súčasťou príslušnej skutkovej podstaty, pokiaľ sa v danej kvalite a kvantite pravidelne nevyskytujú. Taktiež je pri tomto ustanovení potrebné prihliadať na pomery páchatel'a. Ich význam pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody sa zhodnotí podobne ako význam okolností prípadu. Za pomery páchatel'a odôvodňujúce postup podľa tohto ustanovenia možno považovať viac významných poľahčujúcich okolností pri nedostatku priťažujúcich okolností, vážnu chorobu páchatel'a, závislosť mnohopočetnej rodiny páchatel'a od jeho zárobku, stav zníženej príčetnosti páchatel'a, ak nie je možný iný zákonný postup, starostlivosť páchatel'a o väčší počet osôb na neho odkázaných a pod. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3To/2/2019 zo dňa 23.10.2019).

V danom prípade odvolací súd vzhliadol okolnosti podmieňujúce aplikáciu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu, keďže z výpovede poškodený na hlavnom pojednávaní ale aj samotného obžalovaného vyplýva, že tento sa mal poškodený za spáchanú činnosť ospravedlniť a zároveň jej mal vysvetliť, že na uvedenom útoku sa zúčastnil iba z dôvodu, aby v prípade nutnosti zakročil a ochránil poškodenú pred jej manželom.

Odvolačný súd v tejto súvislosti poukazuje na výpoveď poškodenej na hlavnom pojednávaní dňa 26.04.2021, kde táto uviedla: „Potom sme s C. viackrát spolu volali v ten istý deň, aj pár dní potom a on mi povedal, že je mu ľúto čo sa stalo v ten prvý deň, že on tam vtedy ani nechcel ísť, že A. za ním prišiel v noci, povedal mu čo chce spraviť, na čo mu povedal, že v žiadnom prípade, že do toho nejde. A potom mi povedal, že „keď som ho videl v akom je stave, tak som mu kričal počkaj idem s tebou a išiel som, aby som chránil teba“, že keby mi už niečo išiel spraviť, že by zasiahol. Povedal mi ešte, že nemal mať kuklu na hlave, ale že je jedno čo mu hrozí, že pôjde na políciu a povie čo bolo, že ochráni mňa i moje deti. Povedala som mu, že mu to nevyčítam, ale že ako tam mohol stáť a nič neurobiť. Povedal, že stále si to vyčíta, že aj pre neho to bolo hrozné. Môj muž mi sám povedal, medzi tým februárom a májom čo bol doma, že C. tam s ním nechcel ísť. Potom sme si ešte viackrát volali, pýtal sa ma kedy ho predvolajú.“

Vyššie vyjadrenému postojom obžalovaného D. k páchanej trestnej činnosti zodpovedá aj samotné konanie obžalovaného D. počas incidentu dňa 02.02.2020, kedy poškodenej na pokyn obžalovaného B. prelepil ústa, avšak iba tak nedôsledne a na násilnom konaní voči tejto sa aktívne nezúčastňoval.

V tejto súvislosti, ako už bolo vyššie uvedené pri hodnotení osoby obžalovaného, je zrejmé, že obžalovaný D. pred spáchaním uvedeného trestného činu viedol riadny život a taktiež aj po spáchaní tohto skutku. Z uvedeného teda vyplýva, že v prípade spáchania predmetného trestného činu išlo o jediný exces v jeho doterajšom živote, ktorý bol zároveň determinovaný okolnosťami prípadu (možno aj snahou o ochranu poškodenej, ak by jej hrozilo nebezpečenstvo ohrozenia jej života) a spáchanie ktorého obžalovaný ľutuje.

Uvedené potvrdzuje aj vyjadrenie obžalovaného na verejnom zasadnutí dňa 09.11.2022 v rámci konečných návrhov, kedy sa tento obžalovaný priznal k spáchaniu trestného činu, úprimne ho oľutoval a uviedol, že poškodenej sa už viackrát za uvedené konanie ospravedlnil, pričom bolo zrejmé, že tohto obžalovaného spáchanie skutku úprimne mrzí. Preto v danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu došlo k naplneniu dikcie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona, a teda okolnosti prípadu a pomery páchatelia odôvodňovali to, že použitie trestnej sadzby ustanovenej zákonom by bolo pre páchatelia neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, keďže znaky skutkovej podstaty trestného činu sú u obžalovaného D. naplnené v menšej intenzite a zároveň je u neho dobrá prognóza nápravy vzhľadom na vyššie konštatované pomery páchatelia a jeho doterajší život. Preto odvolací súd uložil obžalovanému C. D. trest pod dolnou hranicou trestu ustanoveného Tr. zákonom a to vo výmere 3 rokov v súlade s ustanovením § 39 ods. 3 písm. e) Tr. zákona, majúc za to, že účel trestu je možné dosiahnuť aj trestom takéhoto kratšieho trvania. Odvolací súd však neuložil najnižší možný trest po mimoriadnom znížení, poukazujúc súčasne na závažnosť trestnej činnosti, keďže sa jedná o zločin.

Podľa názoru krajského súdu, vzhľadom na okolnosti skutku a osobu páchatelia, nebolo potrebné na obžalovaného pôsobiť trestom odňatia slobody spojeným s jeho bezprostredným výkonom, zohľadňujúc vyššie uvedené aj s prihliadnutím na tú skutočnosť, že pred spáchaním skutku viedol riadny život a tiež na jeho správanie sa v čase páchania trestného činu ako aj po spáchaní žalovaného skutku, keď sa už preukázateľne nedopustil iného trestného činu, ani nebolo proti nemu vedené ďalšie trestné stíhanie. Odkazujúc na uvedené, preto odvolací súd uložený trest v súlade s ust. § 51 ods. 1 Tr. zákona, za splnenia podmienok podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmiennečne odložil, obligatórne uložil probačný dohľad nad jeho správaním a súčasne podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona určil skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia s probačným dohľadom v trvaní 4 rokov, kde tiež zohľadnil závažnosť spáchaného trestného činu.

Na posilnenie účelu trestu ďalej v rámci skúšobnej doby uložil krajský súd obžalovanému aj primeranú povinnosť spočívajúcu v príkaze písomne sa ospravedlniť poškodenej K. L. B., voči ktorej sa trestného činu dopustil.

Takto uložený trest, po jeho mimoriadnom znížení, podmiennečne odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom, za uloženia primeraných povinností v rámci probačného dohľadu, je podľa názoru krajského súdu plne v súlade s ust. § 34 Tr. zákona upravujúcim zásady ukladania trestov, majúc na zreteli predovšetkým účel trestu, keď trest má plniť represívnu funkciu, ako aj úlohu individuálnej

a generálnej prevencie a súčasne má predstavovať morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, má postihovať iba páchatel'a, aby bol zabezpečený do najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Z uvedených dôvodov preto krajský súd čiastočne vyhovel odvolaniu oboch obžalovaných postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Tr. poriadku zrušil v napadnutom rozsudku v časti výrok o vine vo vzťahu k obžalovanému A. B. týkajúci sa skutkov II. a III. a celý výrok o trestu u oboch obžalovaných a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a zároveň podľa § 319 Tr. poriadku zamietol odvolanie okresného prokurátora.

Ostatné výroky rozsudku súdu prvého stupňa ponechal nezmenené.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.